

Ve škole na kole

Nejsem z řad pirátských vagabundů ani „freestyleových fajšmekrtů“ toužících pokorit školní chodby na svém „oři,“ a přesto mohu směle tvrdit následující: téměř týden co týden ve škole jízdu na kole spálím kalorie i studentské „depky“, zdolám kopce i rovinky a „střihnu si“ i nějakou tu časovku.

Ne, to není bláznivé snění učením zuboženého studenta, nýbrž hodina tělocviku na rájeckém gymnáziu. Pro neznalé přináším drobně-podrobně vysvětlení.

Naše škola v rámci sponzorského daru obdržela spinningová kola. Gymnázium Rájec-Jestřebí chce tímto poděkovat firmám Kola Novák a Tatsuno-Benč, které svými sponzorským darem trénování na spinech studentům školy umožnily.

Tato kola našla skvělé uplatnění v hodinách tělesné výchovy a jsou výborným prostředkem pro zpestření

výuky, a dá se říct, že jsou i jakýmsi trenažérem na skutečné „cyklovýlety“, na které společně s našimi profesory po zimním nečase jistě rádi vyrazíme. Množství kol je poměrně velké.

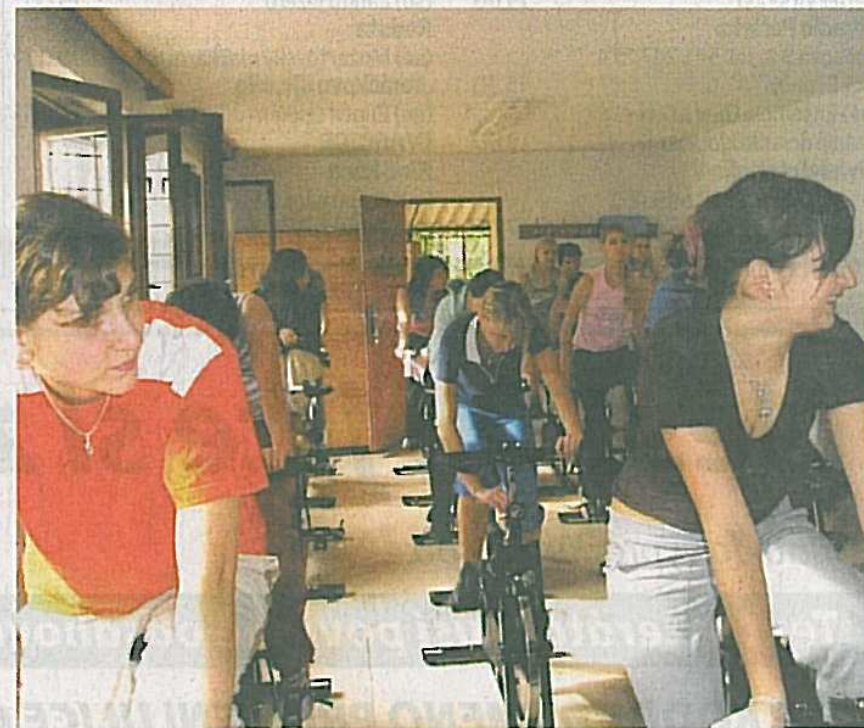
Pokud chcete věřit mému tvrzení, myslím, že je jich asi kolem dvaceti „kousků“. Jinak mi promiňte tu abstrakci, ale jakožto plně vytížený, nebohý student čtvrtého ročníku už nějaké ty složité počty a paměťové procesy zkrátka „nepobírám“.

Naše spinningové středisko je umístěno v našem milém, malém domečku v areálu gymnázia. Středisko je navíc poměrně luxusně vybaveno nástěnnou mapou, snad chcete-li se za jízdy virtuálně pohybovat po celé ČR, dále kamny standardního typu, které se starají o výtop místnosti a udržování stabilního klimu a v neposlední řadě bych určitě zdůraznila kulturnost našeho střediska. Tu

zajišťují nejen nově natřené parkety a bílá zářeo mítka, ale především na zdi visící keramické plastiky od neznámého autora.

Teorie bylo dosti, ještě si poupravit parametry kola a jdeme do sedel. Na rozjezd si dám lehkou zátěž, pročež mě napadne, že na té setrvačnosti opravdu něco bude. Šlapu jako „Večerníček“ a napadá mě, kolik to energie bychom při tomto kolektivním „trdlování“ mohli vyrobit. Jenže to byl fantazijní začátek. Teď už i bez kamínek pociťuji stoupající teplotu v místnosti a pozoruji „rosící se“ spolužáky odvedle.

Zátěž se zvyšuje, v nepřímé úměrnosti se zvyšuje i perioda kopcovitého terénu a naopak bohužel klesá výkonnost mého fyzického fondu. Řekla bych, že v jistou chvíli jsem snad mohla připomínat i visící plastiku na stěně. Pokřivená ústa a výraz soustředěného šilence. Nicméně už

opravdu, ale opravdu brzdíme.

Když shrnu své vlastní a tudíž subjektivní dojmy, mohu tvrdit, že taková dvacetiminutová jízda dá člověku

docela zabrat. Ortodoxní nesportovci nejspíš nechápavě zavrtí hlavou, ale „Co bychom neudělali pro svou kondici, vidíte, sportovci?“

Jana Navrátilová